

De afrekening

© Marcel Piek

ISBN: 9789403618036

Uitgeverij mijnbestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver.

De afrekening

Marcel Piek

*Wanneer een probleem
je pad kruist,
verandert je richting
maar niet je bestemming*

Voorgeklets

Een paar maanden na de voltooiing van De Erfenis voelde ik dat de strijd van Sarah nog niet was gestreden.

Sarah was tijdens het schrijven van De Erfenis een dierbare vriendin geworden. Als goede vriend had ik haar belevenissen meebeleefd en opgetekend.

In De Afrekening gaat de strijd van het dappere meisje verder. De Afrekening gaat verder waar De Erfenis eindigt. Geen angst; het kan zonder problemen zelfstandig worden gelezen.

De lezer hoeft niet bang te zijn dat er nog een boek over Sarah zal verschijnen. Het zal bij een tweeluik blijven. Een derde boek kan ik mezelf en Sarah niet aandoen. We hebben genoeg meegemaakt.

Proloog

Maart 1945

Berend is bang. Waar is zijn vader? Hij zou zo terug zijn. Even naar Annegien om iets te vragen. Dat was een half uur geleden. Er klinkt gerommel. Laarzen schrapen over het luik boven zijn hoofd. Vreemde harde stemmen zeggen iets in een taal die hij niet verstaat. Duits! Zijn vader en Annegien hebben hiervoor gewaarschuwd. Hij moet zich verstoppen en stil zijn. De grendel schuift naar achter. Een strook licht valt omlaag. Hij kruipt achter in de bedstee.

RAUS! JEDERMANN RAUS!!

Secondenlang is het doodstil. Het hart bonst in zijn keel. Een zurige smaak komt in zijn mond. Hier zijn ze bang voor geweest al die maanden. Met het eind in zicht gaat het toch nog mis. Een snik welt op. Hij kan het geluid nog net binnenhouden.

Het luik wordt met een klap opengegooid. Het schreeuwen begint opnieuw.

WIR SCHIESSEN!

Hij kruipt verder achterin. Het potlood valt ratelend tussen de planken.

DA IST JEMAND!

Hij hoort de soldaten de trap afkomen. Zijn tanden klapperen zo hard dat ze het wel moeten horen. Hij drukt met zijn rug tegen de achterwand en voelt iets hards. Zijn vingers zoeken en vinden de revolver.

De twee dalen voorzichtig verder af. Hun geweren zwaaien dreigend heen en weer. Hij kan ze zien staan naast de tafel. Jonge mannen met harde gezichten. De linker maakt een gebaar in zijn richting.

Twee lopen wijzen ineens dreigend naar zijn hoofd. Hij kan niet slikken en zit daar maar.

NUR EIN JUNGE.

De soldaten lachen opgelucht.

WARTEN. ANDERE WERDEN KOMMEN.

De twee gaan zitten. De geweren liggen op de tafel. Zijn vader kan elk moment terugkomen. Misschien met Annegien. De soldaten zullen ze doodschieten. De twee mensen waar hij zielsveel van houdt.

Boven klinkt een geluid. Zijn vader? Hij ziet ze kijken. Geweren klikken. Een ekster vliegt geschrokken met veel kabaal weg. De soldaten lachen zenuwachtig.

Hij heeft een beslissing genomen. Vreemd kalm is hij ineens. Hij buigt naar voren. Zijn rechterhand is op de rug.

MENEER MENEER HIER!

Het antwoord is onverstaanbaar en niet belangrijk. Hij roept nog eens.

De beide soldaten leunen naar voren.

WASS...

PANG PANG

Twee schoten zijn genoeg. Berend rilt over zijn hele lichaam en durft zich niet te verroeren. Zo vindt zijn vader hem een kwartier later.

Niemandland

Augustus 2018

Haar hoofd slaat hard tegen de wand. Een pijnscheut splijt haar schedel. Het doet de verdoving een moment wijken. Waar is ze? Wat gebeurt er met haar? Ze slaat de ogen op en staart met nietsziende blik omhoog. Het leven is niet leuk, vindt ze. Het is te lawaaiig. Alles trilt en schudt om haar heen. Een nieuwe dreun. De pijn is vreselijk, al overkomt het iemand anders. Het blijft op afstand. Voor de ongelukkige, die de hersenoperatie echt ondergaat is het leven geen pretje, bedenkt ze nog voor ze wegzakt.

De stem is boos en geïrriteerd. Wat hij zegt, kan ze niet verstaan. Schreeuwt hij tegen haar? Blijkbaar niet. Alleen is het antwoord net zo onverstaanbaar. Wat is er met haar aan de hand? Leeft ze wel? Ze is te moe om de ogen open te doen. Een hand trekt ruw aan haar arm en schouder. Daar heeft ze geen zin in.

Laat me toch. Zie je niet dat ik niets kan!

De zinnen vormen zich in haar hoofd. Uitspreken is te moeilijk.

Trek je er niets van aan...

Grappig, ze weet niet eens hoe ze heet. Boze stemmen verwijten haar van alles. Het is een vermoeden. Verstaan doet ze de woorden niet.

Harder en harder schudt de hand haar als een lappenpop heen en weer. Als het bedoeld is om haar wakker te krijgen, is het de verkeerde aanpak. Opnieuw verdwijnt de wereld in grijze mist.

De volgende keer is ze iets helderder. Hoeveel tijd is er sinds het schudden verstreken? Leuke quizvraag. Een uur, een dag? Voor de deken en de mist is een snerpande hoofdpijn in de plaats gekomen. Twee timmerlui slaan om beurten spijkers in haar hoofd. De ogen stijf dichtknijpen en wijd opensperren is een leuke oefening. Alleen leidt het tot niets. Het is en blijft donker. Eigenwijs blijft ze het proberen.

De timmerlui hebben pauze of zijn verderop aan het werk gegaan. De hoofdpijn wordt langzaam minder. Ze wordt zich bewust van de wereld om haar heen. Die schudt en broemt niet meer. Het is stil. Ze kan ook flauwe contouren onderscheiden.

Van onder haar komt frisse lucht naar binnen. Ze wurmt en wringt en wordt beloond met een flauw schijnsel. Het kost nog veel meer moeite om een oog voor het ronde gaatje te krijgen. Natte klinkers. Ze kijkt naar een straat of plein.

Haar gedachten maken een sprong. Een auto! Ze ligt vastgebonden in de kofferbak van een auto. In de bodem zit een gaatje. Om haar niet te laten stikken? Wat zorgzaam.

Iemand heeft haar geboeid achter in een auto gegooid en is met haar op weg. Een klein tipje van de sluier van haar bestaan is opgelicht. Maar waarom en waarheen? Ook wie ze is, blijft een raadsel. Hoe ze ook haar best doet, een naam komt niet bovendrijven. Haar ontvoering is een groot mysterie.

Ze is niet langer alleen. Iemand lacht niet zo heel ver weg. Buiten klinken voetstappen en stemmen die dichterbij komen. Het stopt direct naast de auto. Zal ze schreeuwen? Goed idee, alleen niet uitvoerbaar met een prop in de mond. De taal is hard en bars. De klanken worden met veel essen en lucht uitgesproken. Ze luistert ademloos om niets te missen. Het geluid is hard genoeg, alleen begrijpt ze er niets van.

Wat is er met haar aan de hand? Is haar verstand zo beschadigd dat ze niets meer verstaat? Ze wil begrijpen wat er wordt gezegd en pijnigt haar hersens. De donkere stem broemt verder. Het blijven alleen klanken. Verder niets. De ander vraagt iets. Ze hoort het aan de toon. De brommer praat weer. Gek, ze verstaat er niets van, toch weet ze zeker dat het instructies zijn. Het lijkt te kloppen. Na een laatste brommende opmerking verdwijnen één paar voetstappen. De brombeer blijft. Na een paar minuten komt het geluid van een auto dichterbij. Het klinkt oud en versleten. Het gepruttel stopt naast haar. Een autodeur zwaait knarsend open. Ze zet zich schrap. Misschien kan ze iets doen. Wat, weet ze zelf ook niet. Gespannen als een snaar wacht ze af. Er gebeurt niets. Minuten gaan voorbij. Ze ontspant weer. Ineens gaat de kofferbak toch omhoog. Een zwart silhouet wordt zichtbaar tegen een donkere hemel.

Nu!

Als een speelgoedpop wordt ze door de twee mannen uit de kofferbak getild en hardhandig in een smerig bestelbusje gegooid. De achterdeur kraakt dicht. Van een daad van verzet is niets terecht gekomen. Er rest alleen een vage indruk van de omgeving. Een groot parkeerterrein met hoge lantaarns. De

stemmen beginnen weer te brabbelen. Het boeit haar niet meer. Haar schouder is pijnlijk en ze rolt op de rug. Buiten gaan de stemmen nog een tijdje verder. Waarom praten ze nog steeds? Is het geleverde vlees misschien niet goed? De brombeer gebruikt drie keer het woord 'Seerrraah'. Het klinkt bekend en als iets om te onthouden. Geknisper van papier. Geld, weet ze op de één of andere manier. De deur kraakt weer. Een lap wordt in haar gezicht gedrukt. Het voornemen is snel vergeten.

Feest

Honderden kilometers verderop is Cecilia van Straaten, geboren Schulte het stralende middelpunt van haar zelf georganiseerde feest. Haar ogen glanzen als ze de zaal en de mensen in zich opneemt.

Wat geniet ze van alle aandacht en complimenten! Zie de mannen eens kijken! Sommigen proberen opzichtig haar aandacht te trekken. Ze veinst het niet te zien. Tegelijk voelt ze de blikken. Ze betovert iedereen met een diep decolleté en hoge split. Zelfs in haar studententijd was ze zelden zo uitdagend gekleed.

Een enkeling laat het niet bij kijken en flirt openlijk. De koningin glimlacht alleen en laat het gebeuren. Ze warmt zich en spint bijna als een poes in de eerste voorjaarszon. Vandaag is vandaag. Als er iets te vieren is, is het nu.

Het was een emotionele achtbaan de afgelopen weken en maanden. Het ligt achter haar. Ze heeft het overleefd. De zorgen zijn verdwenen.

Haar gedachten gaan terug naar haar eigen verjaardag, dit voorjaar. Ook toen was het feest een succes. Alles leek goed aan de buitenkant. Het kwaad was echter al geschied.

Haar vader met zijn domme testament. Sarah de Wilde werd erkend als een Schulte en erfde zijn huis en grond. Het begin van een zwarte periode. Sarah de Wilde liet zich niet verjagen. Integendeel. Ze kwam zelf in de problemen. Haar eigen huis brandde af met broer Corneel erin. Zelf kwam ze bijna om in een bankkluis. Alles de schuld van dat testament. Dat ze alle misère over zichzelf afriep, wil ze niet aan denken. Sarah de Wilde is oorzaak van al haar ellende.

Dat ligt achter haar. Nu moet ze alleen nog vooruitkijken. Het erfgoed van Albert Schulte komt straks in één hand. Net als vroeger.

Het liefst zou ze meteen doorpakken en de leiding op zich nemen. Het kan niet. Het bedrijf moet onder haar bestuur worden geplaatst. Ook de bezittingen van Sarah de Wilde heeft ze niet op haar naam kunnen krijgen. Om het meisje dood te verklaren, is het nog te vroeg. De wet stelt een termijn van minstens een jaar. Haar verzoek ligt al te wachten. Heel ironisch heeft ze het als naaste familielid ingediend. Een familieband die

ze juist altijd heeft ontkend. Nu Sarah eindelijk dood is, kan het geen kwaad. Het is waar dat Sarah de Wilde een Schulte is. Ze heeft de dagboeken van Annegien Doek ook gelezen. Die kreeg een kind van haar grootvader Frederik Schulte. Een bastaardje, maar toch.

Het bedrijf en de erfenis van Sarah de Wilde moeten wachten. Er is nog genoeg te doen. Zo moet haar afgebrande huis herbouwd worden. Het moet groter en luxueuzer. De eerste schetsen heeft ze afgekeurd. Boudewijn is het er niet mee eens. Een hand streelt haar heup. Per ongeluk, expres? Ze is zich weer bewust van de wereld. Johan Korteweg kijkt haar aan. Expres, dus. Hij vraagt iets wat ze niet kan verstaan. Zijn ogen dwalen naar het pareltje tussen haar borsten en...

Boudewijn ergert zich zichtbaar. Zijn ogen staan afkeurend. Ze lacht stralend naar hem, naar Johan Korteweg, naar iedereen. Vandaag kan ze alles. Dit neemt niemand haar af. Trots kijkt ze in de rondte. De upper class is aanwezig en zij maakt er deel van uit. Ze is een Schulte, een rechtstreekse nazaat van de rijke, gerespecteerde Albert Schulte. Albert die een fortuin verdiende aan de vervening van deze provincie en in de Tweede Wereldoorlog aan... Alles van de oorlog is begraven en dat moet zo blijven.

'Boudewijn is een bofkont. Beseft hij dat eigenlijk wel?'

Ben Mensinge kijkt haar lachend aan.

'Te weinig, Ben. Te weinig.'

Ze pakt een nieuw glas en is ontspannener dan in lange tijd.

'Je hebt toch rechten gestudeerd? Ga je daar nog iets mee doen?'

'De rechtstaat verdedigen net als jij? Ik denk het niet.'

De rechtstaat verdedigen? Commissaris Mensinge moest eens weten. Haar gedachten gaan terug naar Sarah de Wilde. Is vijftienduizend veel voor een moord? Boudewijn weet van niets. Ze betaalt het uit eigen zak. Echt goedkoop is het niet. Aan de andere kant; wat is duur om een beroerende periode in je leven af te kunnen sluiten? Ze heeft zich verlaagd tot ... en bijna de dood gevonden. Daar wil ze niet meer aan denken. Veel wroeging over wat ze heeft gedaan, heeft ze niet. Het kind had haar niet voor de voeten moeten lopen. Ze had niet eens een hekel aan het meisje. Er zat meer pit in dan in veel van haar

kennissen. Hopelijk duiken er niet nog meer onverwachte familie-leden op.

Ze tikt tegen haar glas en wacht tot het stil wordt. Alle ogen zijn op haar gericht. Boudewijn is jarig, alleen is het haar feestje. Ze is het middelpunt van de wereld en kan het niet laten een moment te wachten.

'Mijn man is een jaartje ouder geworden. Ouder en wijzer. De jaren tussen dertig en veertig zijn de beste jaren in iemands leven. Zeggen ze. We gaan het zien. Laten we beginnen hem een prachtig begin van deze periode toe te wensen.'

De glazen gaan omhoog. De ogen zijn er nog.

'Maar ja, het is natuurlijk wel een jaartje erbij. Gelukkig voor hem heeft hij een vrouw, die hem jong zal houden.'

Ze knipoogt brutaal. Er wordt gelachen. Iemand fluit zelfs.

Boudewijn lacht als een boer met kiespijn.

'Proost!' roept een stem bij haar oor.

Ze lacht en heft het glas.

Ontsnapt

Het aftandse busje is op weg met een onwillige passagier achterin. Ze heeft de motor horen starten. Het lijkt dat de verdooving deze keer maar kort heeft gewerkt. Foutje? Of het een voordeel is, betwijfelt ze. Ze heeft het koud en rilt. De kale vloer werkt niet mee. Die is net als alles op dit moment; hard en koud. Voorin heeft de chauffeur de pest in. Hij heeft uren gewacht op het vrachtje. Nu is hij te laat voor een andere afspraak. De verloren tijd is nooit meer in te halen. Hij houdt zichzelf voor de gek en rijdt als een bezetene. Op de snelweg zwiept hij van de ene baan naar de andere. Het busje slingert elke keer wild heen en weer. Voor juffrouw X achterin is het geen pretje. De kanten links en rechts hebben scherpe randen waar ze zich bij elke slinger gemeen aan stoot.

Na een kwartier wordt hij rustiger en stopt het slingeren en het gevloek. Juffrouw X haalt opgelucht adem.

Er verstrijkt tijd. Veel, weinig? Zonder horloge is het een slag in de lucht. Alles is een slechte droom. De auto bromt monotoon en zwenkt niet meer. Het liefst houdt ze de ogen dicht. Slapen totdat alles voorbij is. Dat is te gemakkelijk. Nadenken moet ze. Wat zullen ze met haar gaan doen? Daar wil ze niet achter komen. Dan moet ze zich bevrijden voor ze de eindbestemming bereiken. De randen zijn scherp. Dat kan ook een voordeel zijn. Met haar vingers zoekt ze het scherpste stuk en begint te zagen. Na een aantal keren kramp en gedwongen pauzes knapt het eerste strengetje. Ze rust kort en begint met hernieuwde moed aan de volgende. De weg is recht en het gebrom van de motor is oorverdovend. Alles om haar heen trilt en schudt. Ze zaagt fanatieker nu ze weet dat het werkt. Steeds springt een nieuw draadje. Hoeveel moet ze nog? Net als ze de handen tot vuisten balt, gaat de auto scherp naar rechts. Ze rolt om en stoot haar hoofd. Even ziet ze sterretjes. Haar hand gaat onderzoekend naar haar voorhoofd. Ze is los! De strop om haar mond is met een harde ruk weg. Haar keel voelt als schuurpapier. Het is heerlijk om te rochelen en te spugen als de eerste de beste bootwerker. Vrij ademhalen! Wat een zegen! Het laatste obstakel zijn de touwen om haar enkels. Ze trekt en peutert haar nagels kapot. Het kost een paar bloederige handen maar het lukt.

Er is iets veranderd. De motor bromt in een minder hoog toerental. Ze staan zelfs twee keer korte tijd stil. Nu rijden ze weer. De weg slingert. Haar gevoel zegt dat ze hun bestemming naderen. Eruit! Wat hij met haar van plan is, wil ze niet weten. Geluiden van buiten dringen tot haar door. Een schreeuw. Iemand toetert. De auto rijdt langzaam. Ze trapt hard tegen de deur. Die kraakt maar geeft zich niet gewonnen. Opnieuw en opnieuw. De auto gaat naar een hogere versnelling. Nu of nooit. Wanhopig gooit ze zich tegen de vergrendeling. Haar handen graaien in het luchtledige als ze door de open deur naar buiten valt. Een knie en heup klappen hard op het asfalt. Haar handen schuren over de scherpe asfaltsteentjes. Het duurt een eeuwigheid. Verder en verder schuift ze tot het asfalt in gras verandert. Nog is het niet over. Een sloot. Haar hoofd slaat tegen een paaltje. Daarna niets meer.

'Hvem er du?'

Het meisje op het fietsje vraagt het nog maar eens. Achter haar vraagt de moeder ongerust tegen wie ze praat. Haar kleine worst-vingertje wijst omlaag in de ondiepe sloot. Silje kijkt voorzichtig terwijl ze haar dochter naar achter trekt. Een gewond dier? Nee, daar ligt iemand. Ze kijkt nog eens.

'Hvad er det?'

Als het meisje nieuwsgierig een nieuwe stap zet, trekt ze het kind hard achteruit.

'FREJA, HER!'

Freja huilt verontwaardigd. Waarom die ruwe behandeling? Ze doet toch niets fout?

Haar moeder heeft geleerd zich nergens mee te bemoeien en wil het liefst verder. Over drie kwartier komt Tika uit school. Dan moet ze thuis zijn. De nieuwsgierigheid wint het. Aarzelend kijkt ze nog eens. Dit keer zet ze zelf een extra stap naar de ondiepe sloot. Het is een meisje. Dat stelt een beetje gerust. Laatst lag Jens hier op de weg. Iets verderop. Straalbezopen. Die wilde haar pakken toen ze hem naar de veilige berm probeerde te trekken. Ze voelt zijn begerige vingers nog. Deze lijkt ongevaarlijk. Alsof ze het gehoord heeft, kreunt het slachtoffer een keer. Besluiteloos kijkt ze de weg af. Niets. Dat is niet raar. Aan deze weg staan alleen een paar boerderijen. Veel verderop woont Per. Ze huivert. Die zou willen dat hij haar belt. Dat kan ze

niet over haar hart verkrijgen. Ze kan ook de politie bellen. Die fout heeft ze vorig jaar gemaakt met Kaj Hansen. Ze trekt Freja mee. Als buurman Jensen thuis is, is ze overal van af. Ze bonst tevergeefs op de deuren van de boerderij. Een forse skelter met bolderkar staat slordig geparkeerd op de oprit. Via de buurt-app meldt ze dat ze de kar even leent.

Freja rijdt met een ernstig gezicht voor haar moeder uit. Ze beseft dat er iets ernstigs is gebeurd. De gebruikelijke stroom opmerkingen blijft vandaag uit. Dapper helpt ze mee het meisje uit de sloot te halen. Bij Silje gutst het zweet van het voorhoofd. Trekken en sleuren tot het meisje in de berm ligt. Ze veegt met een mouw door de ogen.

'Ze moet op de kar,' zegt ze tegen haar dochter.

Die knikt. Als het een volwassen vrouw in plaats van tenger meisje was geweest, was het nooit gelukt. Nu kost het ook nog veel moeite. Hijgend bedankt ze Freja voor de hulp.

'Meisje, stuk?'

Ja, dat kan je wel zeggen. Het rauwe vlees van de handen en armen ziet er vreselijk uit. Goed schoonmaken, dan zal het wel herstellen. Ze maakt zich meer zorgen over de andere wonden. Schichtig kijkt ze naar het hoofd. Een diepe snee in het voorhoofd heeft overvloedig gebloed. Alles is blauw en zwart en aan de zijkant zit een buil zo groot als een half ei. Dat is wat ze kan zien. Onder die kleren...

Wat haalt ze zich op de hals. Toch gaat ze haar best doen. Ze moet. Als een jaar of wat geleden zich niemand over haar had ontfermd, was het slecht met haar afgelopen. Voorzichtig manoeuvreert ze de kar richting huis. Freja fietst er zwijgend naast. Af en toe kijkt ze bezorgd opzij.

In de kleine woonkamer is amper ruimte. Ze schuift de tafel opzij. Nog een laatste krachtsinspanning en de patiënt ligt op de bank. Freja legt bezorgd een dekentje over haar heen. Als beloning krijgt ze een aai over de bol. Vanaf de bank klinkt alleen gekreun.

Tika

Tika is niet uit de kamer weg te slaan. Normaal weet ze niet hoe snel ze onder de ogen van haar moeder uit moet komen. De onverwachte gast maakt alles anders. In Skovbyballe gebeurt nooit iets en nu dit. Balen dat haar kleine zusje erbij was en zij niet. Haar kansen komen nog. Zo houdt ze nu een oogje op de gast terwijl haar moeder boodschappen doet. Het is nog niet erg spannend. Ze staart naar het meisje op de bank. Waar komt ze vandaan? Hoe zou ze heten? Misschien is ze een vervelend krenge, net als Elma. Nee, dat kan ze zich niet voorstellen. Ze heeft een aardig gezicht ondanks de sneeën en de grote bult. Haar ogen gaan terug naar het boek.

Al beweegt ze niet, de patiënt is wel wakker. Haar hoofd dreunt. Ze rammen een helm op haar hoofd, maat 48. Dat is drie maten te klein. Haar hele lichaam doet zeer. Het is anders als gisteren. De pijn is feller, niet verdoofd. Zou dat beter zijn?

Voorzichtig doet ze de ogen open. Het kamertje is klein en schemerig. De kleine ramen laten niet veel licht door. Haar ogen dwalen door de ruimte. Een simpele houten opbergkast, een luie stoel en een keukenstoel. Boven de kast een opvallend schilderij met vrolijke kleuren. Het past niet erg bij het nogal sombere interieur. Het geluid van een bladzijde dat omgeslagen wordt. Haar ogen gaan naar de hoek van de kamer. Een meisje van een jaar of twaalf, dertien zit te lezen op een zitzak.

Tika voelt dat ze bekeken wordt. Haar ogen worden groot als ze merkt dat de patiënt haar aankijkt.

Ze ziet het meisje opstaan. De blauwe ogen kijken haar nieuwsgierig aan. Haar mond gaat open en ... ze verstaat er niets van. Net als eerder. Haar hersens moeten beschadigd zijn. Dat kan niet anders. De teleurstelling slaat als een golf door haar heen. Misschien kan ze wel nooit... Niet somberen. Met een voorzichtig handgebaar maakt ze duidelijk dat ze dorst heeft. Het meisje verdwijnt en komt terug met een roze plastic beker. De beker is van Ikea. Dat weet ze gewoon. Ze is niet alles kwijt. Het drinken is een crime. De helft gaat over haar trui. Toch glimlacht ze dankbaar al kost dat een jaar van haar leven. Ach, ze is toch al aan een tweede of misschien wel derde begonnen. Het meisje brabbelt iets met veel eu-klanken. Ze lacht maar eens weer naar haar babysit. Die legt een hand op haar borst en zegt

drie keer Tika. Dat is niet zo moeilijk. Het meisje heet Tika. Ja, hoe heet zijzelf? Goede vraag. Hoe diep ze ook nadenkt, ze weet het niet. Verontschuldigend trekt ze haar wenkbrauwen op. Opnieuw wordt een waterval van eu's en oehh's over haar uitgestort. De stroom gaat over in korte woorden met steeds een vraagteken. Namen? Tika kijkt haar elke keer oplettend aan. Er komt niets bekends voorbij. Ze is het gevraagd moe. Bij Brit lacht ze. Tika klapt enthousiast in de handen. Ach, als het beestje maar een naam heeft. Brit. Het klinkt wel pittig en het is beter dan juffrouw X.

Als Silje thuiskomt, stormt Tika haar tegemoet. Ze trekt haar moeder mee naar de kamer. Verwachtingsvol kijken ze naar de gast op de bank. Het valt tegen. Die slaapt. De ongezonde kleur is minder, zegt Silje troostend tegen haar dochter.

Het is avond als ze de ogen weer opendoet. Het duurt even voordat ze weet waar ze is.

Dag Brit, zegt ze tegen zichzelf. Het went al. Brit zal het zijn totdat ze haar echte naam weet. Ze voelt zich beter dan de vorige keer. Rustig gaan haar ogen de kamer rond totdat ze die van het meisje ontmoeten. Het gesprek verloopt andermaal teleurstellend. Ze begrijpt geen woord van wat er wordt gezegd. Na een moeilijk halfuur kent ze de namen. Ze is bij Silje Mortensen en haar kinderen Tika en Freja. Een man schijnt er niet te zijn. Zij heet Brit Larsen. De achternaam is er na een hoop misverstanden aan geplakt. Tika komt met een schoolatlas en wijst aan. Het eiland heet Als. Het hoort bij Danmark. Er gaat geen belletje rinkelen. Tika zit naast haar en voert haar soep. Ze slikt het gewillig door.

De dagen erna knapt ze stukje bij beetje op. De wonden aan handen, knie en hoofd genezen voorspoedig. Silje is een geduldige verpleegster. Op sommige wonden wordt het verband vervangen door grote pleisters. De bult moet vanzelf genezen, net als de bonte kleuren.

Het gaat goed dus probeert ze te staan. Dat is geen succes. De wereld draait en ze was gevallen als Silje haar niet had opgevangen. Koppig probeert ze het 's avonds weer. Deze keert lukt het. De volgende dag doet ze de eerste stappen. Tijd voor een wasbeurt. Ze stinkt en plakt. De douche is een uitdaging. Silje laat haar gaan, maar is stand-by achter het douchegordijn.

Het gaat goed. Silje hoeft maar een keer of tien in te grijpen. Ze is geen stabiele factor. Het voelt fijn schoon te zijn. Het buitenlicht vermijdt ze. Het doet zeer in haar hoofd. Elke dag gaat het een stukje beter. Ze oefent binnen en later met zonnebril buiten. Meestal samen met Tika. Die ziet haar als een geschenk uit de hemel.

Deze dag is ze zonder hoofdpijn opgestaan. Ze laat haar zonnebril op het tafeltje liggen en stapt naar buiten. Het is een grijze dag. Wolken jagen langs de lucht. Toch heeft ze nog nooit zoiets moois gezien.

Tika is niet ver en kijkt haar verrukt aan. Ze knikt blij als ze een duim opsteekt. Het meisje heeft niet veel vriendinnetjes. Nu is er ineens iemand die de hele dag tijd en aandacht voor haar heeft. Naast elkaar zitten ze tevreden op het bankje voor het huis. Tika leert haar de taal. Ze begrijpt inmiddels het meeste van wat er wordt gezegd. Uren oefenen ze Deens. Het blijft de vraag of ze de kennis van de taal door het ongeluk kwijt is geraakt of dat het compleet nieuw voor haar is. Ze neigt naar het laatste. Niets klinkt bekend. Haar vaardigheden gaan maar langzaam vooruit. Ze is niet echt een talenwonder. Zorgvuldig articulerend stelt ze eindelijk de vragen die al tijden door haar hoofd gaan.

'Waar vinden jullie mij?'

Ze moet de vraag nog een keer stellen voor Tika haar begrijpt.

'Naast de weg. Iets verderop.'

'Was ik alleen?'

Ze bedoelt eigenlijk; hebben jullie nog iets bijzonders gezien of gevonden? Voor die vraag is haar woordenschat niet toereikend.

'Mijn moeder zei dat je in de sloot lag. We kunnen er wel naartoe lopen?'

Ze komen overeind.

'Hier is het. Je bent met je hoofd tegen dat paaltje aangekomen.'

Er is niets te zien. Geen krassen, geen bermsporen, niets. Silje komt aanfietsen met Freja achterop.

'Lopen jullie hier? Ik weet niet of dat verstandig is.'

Terwijl ze het zegt, kijkt ze de straat af.

'Waarom niet Silje?'

Ze krijgt geen antwoord. Silje begint over boeren en trekkers met brede karren. Het is een ongemakkelijk gesprek.

'Vi kommer tilbage Tika,' zegt ze tegen haar hulp.

Die verbetert haar uitspraak en ze beginnen aan de weg terug. Silje kijkt opgelucht.

Als ze 's avonds op de bank ligt, heeft ze veel om over na te denken. Tot vandaag was ze alleen bezig met haar herstel. Nu denkt ze na over een toekomst en Silje. Die reageerde vreemd. Ook later was ze niet zichzelf. Verbergt ze iets? Het voelt wel zo.

Raadsels

De dagen lijken als druppels water op elkaar. Tika en Freja gaan naar school en de opvang. Silje werkt als schoonmaakster bij huisjespark Skovmose. Zij blijft thuis.

Het gaat elke dag nu snel beter. Haar conditie moet niet slecht zijn geweest. Ze heeft het hele dorp verkend. Dat is niet zo moeilijk. Het vakantiedorp verderop is veel groter. Ze voelt zich geen patiënt meer. De hoofdpijn is zo goed als weg. Haar handen zijn hersteld. De gekwetste knie ziet er nog niet uit, maar geeft geen problemen meer. Haar heup is 's morgens nog stijf. De snee op haar voorhoofd is dicht. Er zal een litteken overblijven. Het ei is grotendeels weggetrokken. Uiterlijk is ze wel weer okay. Over de binnenkant maakt ze zich meer zorgen. Haar herinneringen gaan nog altijd niet verder terug dan een paar weken.

Ze zit zoals gewoonlijk op het bankje als een vrouw met een labrador voorbij komt slenteren. De hond kent het rondje al en komt liever naar haar toe. Ze kroelt de hond tussen de oren. Die knort van plezier. De vrouw neemt haar aandachtig op en vuurt in snelle klanken een vraag op haar af. Meestal begrijpt ze wat er wordt gezegd. Dit is haar te machtig. Ze glimlacht verontschuldigend.

'Ik begrijp u niet.'

'Logeer je nog steeds bij Silje?'

Het hele dorp weet blijkbaar dat ze hier verblijft. Ze knikt.

'Ik ben nog ziek.'

'Bijna beter,' voegt ze eraan toe.

'Ik zou maar snel vertrekken.'

Voor ze kan vragen naar de reden, is de vrouw doorgelopen. De labrador wil blijven. Zijn droeve ogen zijn smekend op haar gericht. Hij krijgt geen kans. Zijn baasje sleept hem mee.

Ze blijft met een hoofd vol vraagtekens achter. Wat moet ze hier mee? Misschien is het tijd voor een goed gesprek met Silje. Vol ongeduld wacht ze af.

Silje is geïrriteerd en slecht benaderbaar. De kinderen mogen niet bij haar zijn en worden weggejaagd. Ze moet geduld hebben.

Het wordt beter na het avondeten. Zij heeft gekookt. Het was gek. Op de één of andere manier wist ze hoe het moest. Vooral de kinderen vinden het lekker. Het wijkt af van wat ze gewend

zijn. De radio staat zacht. Rasmus Seebach zingt over Olivia. Silje neuriet mee. Als na het eten de meisjes braaf aan het lezen en kleuren zijn, durft ze het aan.

'Silje?'

'Ja?'

Het klinkt niet erg vriendelijk. Toch maar doorzetten. De eerste zinnen heeft ze voorbereid.

'Heb jij idee hoe ik hier kom? Ik weet zo weinig.'

Het blijft stil. De houding van Silje is één en al afweer.

'Ik was in een oude auto.'

Ze probeert het gesprek op gang te krijgen en wil eigenlijk wat anders zeggen. Het was een bestelbusje. In haar hoofd kan ze de binnenkant uittekenen. Haar beheersing van de taal schiet tekort. Toch worstelt ze verder. Ze probeert het busje te beschrijven. Silje helpt haar niet, dus praat ze door.

'Ik was vast en heb me.... bevrijd. Dan viel ik uit de auto. Eerder lag ik in een ander auto. De mensen... heb ik niet gezien.'

Ze zwijgt even.

'De stemmen wel. De stemmen ken ik.'

Knijpt Silje nu de ogen dicht? Het duurt niet lang. Ze is niet zeker. Er is iets.

'Jullie zijn erg lief. Tijd komt, ik vertrek.'

'Je kunt nog wel even blijven.'

Het klinkt knorrig en niet van harte. Toch is het fijn om te horen. Dat zegt ze ook.

'Heb jij een idee, van wie de auto? Hij moet naar in de buurt gaan. Hier is niet veel.'

Ze heeft de kaart van het eiland bestudeerd.

'Dat kunnen zoveel zijn.'

'Per Sørensen heeft een busje en woont...'

Tika kan haar opmerking niet afmaken.

'We gaan Brit niet onnodig bang maken. Per zou zoiets nooit doen. Of denk jij van wel?'

Het klinkt dreigend. Het meisje pakt haar mobieltje en kijkt niet meer op.

'Ik ga naar Steen.'

Ze staat op. Tika popelt en durft niet mee te gaan. De ogen van haar moeder geven geen ruimte. Freja heeft niets meegekregen van de spanningen.

'Leuk!'

Ze staat al klaar als haar moeder zegt: 'Brit wil alleen gaan.'

Freja kan het niet geloven.

'Laat maar, Freja. Ben zo terug.'

Steen staat niet in zijn weiland. Ze dwaalt verder en gaat zitten op een grote kei. Silje verzwijgt iets. Waarom? Er is altijd iets dubbels in haar houding. Als ze opstaat, heeft ze besloten voorlopig te blijven. Het is niet wat ze echt wil. Ze koopt tijd. Tijd om te herstellen en om na te denken.

Terug in de kamer is Silje alleen. De meisjes zijn naar bed. Er zijn twee vragen die ze nog moet stellen.

'Waarom jij niet naar de politie gaan? Waarom ik niet gaan?'

'Ik heb geen goede ervaringen met de politie.'

Silje kijkt haar aan. Het lijkt erop dat ze iets vertrouwelijks gaat delen. Dan dwalen haar ogen weg.

'Wat jij doet, moet je zelf weten. Er zijn hier op het eiland eerder meisjes gevonden.'

Ze aarzelt even bij het laatste woord.

'Die bleken hier illegaal te zijn en ze konden gelinkt worden aan verdovende middelen en de rest. De eerste dagen keek je ook niet erg fris uit je ogen.'

De laatste opmerking negeert ze.

'Wat is gebeurd met meisjes?'

'Eentje was dood. Anderen zijn teruggestuurd. Sommigen wilden niet. De meesten komen uit de Baltische landen of Rusland.'

Silje vertelt het zonder haar aan te kijken. De rest van de avond wordt er weinig gezegd. Silje kijkt tv. Zij niet. Ze heeft genoeg om over na te denken.

Antwoorden

De volgende dag staat ze bedachtzaam op. Ze heeft de geluiden van de vertrekkende familie gehoord. Tika heeft een tijdje naast de bank gestaan. Ze heeft de ogen niet geopend.

Afkeurend kijkt ze naar de kleren op de stoel. Afdankertjes van Silje. Het is niet vanwege de gever. Het is niet haar smaak en twee maten te groot. Een speld houdt de boel bij elkaar. Na wat zoeken vindt ze haar eigen kleren achter de wasmachine. Alles is vies. Ze ruikt eraan. Het stinkt naar... Ja, naar wat? De Wrangler spijkerbroek heeft een scheur en het vest een gat bij de elleboog. Het is een leuk ding. Heeft ze dat zelf uitgezocht?

Superdry.

Het klinkt vaag bekend. Ze stopt alles in de wasmachine. Niet te warm. Dat is niet goed. Waar haalt ze die wijsheid ineens vandaan? Op de wasmachine liggen drie stapeltjes. Ze herkent het konijntjes-shirt van Freja. Dat heeft ze bijna elke dag aan. Op de stapel ernaast kleren van Tika. Bovenop een pluizig ding. Ook een favoriet. Eigenlijk te warm voor de tijd van het jaar. Eronder liggen sportkleren. Er loopt een rilling over haar rug. Dit maakt duidelijk iets los. Was ze een sporter? Ze heeft er het figuur voor. Tot haar eigen verbazing trekt ze het gymbroekje aan. Het past. Tika is fors voor haar leeftijd. Het shirtje is een ander verhaal. Een vuil T-shirt van Silje brengt uitkomst. Haar eigen schoenen moeten maar goed genoeg zijn. De zon prikt in haar ogen. Ze legt de sleutel onder de bloempot naast de voordeur. Het bruist in haar. Een diepe teug frisse lucht en weg is ze. Wat is dit heerlijk! Met soepele passen danst ze over de weg. Vijf minuten later ligt het dorp ver achter haar. De lange rechte weg leidt naar een onbekende horizon. Zal ze? Nee, dat is toekomstmuziek. Haar lichaam heeft te veel opdooffers gehad en begint al te protesteren. Ze keert met spijt om. De terugweg is een drama. Alles doet zeer. Afgepeigerd hangt ze tegen de voordeur. Toch heeft ze zich nog nooit zo triomfantelijk gevoeld. Als Silje en de kinderen thuiskomen, is er niets meer van haar ochtendactiviteiten te zien. Ze heeft zich gedoucht en de was gedaan. Silje is er blij mee.

Tika heeft 's middags een verjaardag en Silje en Freja gaan naar de kapper. Ze ruimt de tafel op en doet de afwas. Opnieuw legt ze de sleutel onder de bloempot. Ze gaat op zoek naar de vrouw

met de labrador. Haar ogen speuren rond de huisjes en over de erven van de boerderijen. Niets. Ze doorkruist het dorpje een aantal keren. De vrouw blijft onvindbaar. Misschien is ze uit het naburige Skovby.

Als Silje thuiskomt, zet ze thee. Ze praat over neutrale onderwerpen en zegt niets over haar activiteiten. Ook verzwijgt ze dat ze zich steeds beter voelt.

Tika komt vroeg terug van de verjaardag. Die vindt het leuker om bij haar te zijn. Het meisje vertelt haar dingen, die ze niet met haar moeder deelt. Ze is de oudere zus. Als ze haar gewassen kleren uit de wasmand haalt, kijkt Tika nieuwsgierig toe.

Twijfelend kijkt ze naar de scheur in de broek.

'Cool!'

Na een aantal voorbeeldfoto's op het internet begrijpt ze dat een scheur in een spijkerbroek mode is. Het gat in het vest is een ander verhaal. Tika heeft een suggestie. Na een uur heeft ze een lap achter beide ellebogen. Tika vindt het prachtig. Zelf is ze minder enthousiast. Ach, het is altijd beter dan de vormloze tenten van de afgelopen weken. Silje heeft het toegeeflijk aangezien en niets gezegd.

De volgende dag begint als de vorige. Het hardlopen gaat niet best. Toch is ze ervan overtuigd dat ze ooit veel heeft gelopen. Het komt niet zomaar terug. Haar beenspieren protesteren tegen de belasting. In de kamer dwingt ze zichzelf tot een aantal grond oefeningen. Een gezonde geest in een gezond lichaam. In de middag speurt ze opnieuw naar de vrouw met de labrador, dit keer in de omgeving van Skovbyballe. Tevergeefs. Die avond gaat ze vroeg slapen. Ze is moe en heeft hoofdpijn. Teveel gedaan of teleurstelling? Morgen kan ze beter een rustdag houden.

De volgende ochtend wordt ze uitgerust wakker. Als het huis leeg-loopt is er geen houden aan. Ze voelt zich goed. Geen excuses, geen gelummel. Tika's gymkleren zijn weg. Ze zal schoolgym hebben. Arm kind. Het is een leuke meid, alleen niet erg sportief. Wat moet zij nou? Ze grasduint door de kast van Silje. Jurken uit het jaar nul en rare tentbroeken. Er moet toch iets zijn? Bovenop ligt ook iets. Ze trekt een stoel bij en staat verbaasd naar de zwartleren frutsels te kijken. Deze kant had ze niet achter Silje gezocht. Helemaal achteraan ligt een schoenendoos. Op haar tenen kan ze er net bij. Meer

verrassingen? Een wapen! Een Glock maar liefst. Waarom heeft een Deense huisvrouw een wapen in de kast? Geroutineerd controleert ze het magazijn. Vol. Dan pas realiseert ze zich waar ze mee bezig is. Ze herkent het pistool en heeft ervaring met wapens! Is ze toch een crimineel? Ze legt het snel terug. Onder in de kast vindt ze een korte broek. Nou ja korte broek. Hij komt tot op haar knieën. Nog een raar hemd erbij. Voor een keer moet het kunnen.

Ze doet een kort rondje en de grondoefeningen. Het stelt niet veel voor. De kleren blijven droog en schoon. Ze legt alles terug. Ze staat onder de douche als ze de voordeur hoort.

'Brit, Brit!'

Silje's stem klinkt paniekerig.

'Hier!'

Ze slaat een handdoek om en kijkt om het hoekje.

Silje staat handenwringend in de kamer.

'Tika is gevallen. Het lijkt niet goed. Ik moet naar het ziekenhuis. Haar juf komt me halen. Zou jij Freja straks van school kunnen halen?'

'Waar en hoe?'

'Met mijn fiets. In Skovby. O, daar ben je nog nooit geweest.'

'Ik vind het.'

'Hoe laat?'

'Twaalf uur.'

Er stopt een auto. Iemand zet Tika's fiets tegen het huis.

'Ik moet gaan.'

'Geen zorg over Freja. Komt goed.'

'Dank je wel.'

Weg is Silje. Wat overdonderd staat ze in haar handdoek in de kamer. Eerst maar aankleden. Kwart over tien. Tijd zat.

Het mobieltje van Silje is op de tafel blijven liggen. Terwijl ze ernaar kijkt, maakt het een geluidje. Appje.

Ze is nieuwsgierig en kan het niet laten. Het berichtje staat nog op het beginscherm.

Zou je me niet eens bellen over je gast?

Ze schrikt. Dit gaat over haar! Wat zou ze graag de rest lezen. Wat voor pincode heeft Silje? Geen idee. Ze probeert vier keer nul. Geen resultaat. Op de keukentafel ligt een briefje met 1225. Een code, een tijd, een huisnummer? Gewoon proberen. Niets.

Ze probeert zonder hoop zomaar iets en legt het mobieltje op dezelfde plek terug.

Waarom gaat ze niet meteen naar Skovby? Het gemak waarmee ze opstapt en wegfietst, verrast haar. Dat heeft ze meer gedaan. Skovby is minder dan vijf minuten. Het heeft winkels en is groter dan Skovbyballe. Er staan auto's met buitenlandse kentekens. Bij de bakker is het druk. Ze wacht rustig.

'Sorry, waar is school?'

De jonge vrouw kijkt haar onzeker aan.

'Ik ben bij Silje Mortensen. Moet Freja halen. Tika heeft een ongeluk.'

'Ernstig?'

'Weet niet. Op school bij gym.'

'Er is geen school in Skovby. Alleen een opvang voor kleine kinderen. Daar is Freja. Ze zit bij mijn dochter in de groep. Het is driehonderd meter verderop. Hier naar rechts. Bij de benzinepomp links. Even verder aan de rechterhand. Je bent erg vroeg.'

'Ik wist niet of ik kon vinden. Ik wil niet te laat.'

'Wil je koffie en misschien iets erbij?'

'Jawel, alleen heb geen geld.'

'Ik zal het even met de baas overleggen. Hé, volgens mij ben ik dat vanmorgen.'

Ze zet de koffiemachine aan en helpt intussen een andere klant. Als die de deur uit is, schuift ze aan een tafeltje.

'Hou je van pecan?'

'Wat is pecan?'

'Die.'

'Lekker.'

'Trouwens, ik ben Christa Jakobsen.'

'Brit Hansen. Of was nou Larsen? Het is Brit.'

'Op dit moment?'

'Ik weet geen naam. Alleen laatste drie weken weet ik.'

Ze aarzelt. Als ze niemand vertrouwt, komt het nooit goed.

'Ik lag in de sloot. Silje vond me. Ik viel uit de auto.'

'Weet je helemaal niets meer? Wat spannend.'

Ze corrigeert zichzelf.

'Wat waardeloos en onzeker.'

'Silje praat over ... meisjes en drugs. Aanbieden aan mannen. Oost-Europa.'

'Ben je daar bang voor? Dat je zo één bent? Dan kan ik je meteen geruststellen. Je hebt een grappig accent. Ik kan horen dat je Tika als leermeester hebt. Bepaalde uitdrukkingen. Je klinkt niet Russisch of Oost-Europees. Je gezicht is ook te rond. Ik denk eerder aan Duitsland, Zwitserland of Oostenrijk. Waarom ben je niet naar de politie gegaan?'

'Silje had het over het land uit of gevangenis.'

'Silje is niet goed wijs. Omdat ze zelf niet goed is behandeld, betekent het niet dat de politie altijd slecht is. Wacht even.'

Christa staat op om een klant te helpen. Het geeft haar tijd na te denken. Duitsland, Zwitserland? Hoe komt ze dan hier verzeild? Volgens Silje was ze onder invloed de eerste dagen. Ze weet te weinig. Christa schuift weer aan.

'Goh, wat een bijzonder verhaal. Je kunt wel een miljonairsdochter zijn.'

'Of leider drugs.'

'Dat geloof ik niet. Je ogen zijn te vriendelijk. Je bent geen misdadiger.'

'Dank je. Ken jij Per Søre...?'

'Per Sørensen?'

'Ja hoor. Silje kent hem ook. Erg goed. Vroeger... nee, laat ik niet roddelen. Per runt een antiekzaakje in Nedre Lysabild. Hij noemt het antiek. Ik noem het oude rommel. In de zomer verkoopt hij veel aan toeristen. Of dat genoeg is om het hele jaar van te leven? Blijkbaar. Hij heeft ook nog een boerderijtje in Gammel Pøl. Helemaal op het eind bij de zee. Daar woonde zijn vader. Sinds die overleed, woont hij er soms. Onderhouden doet hij het niet. Per rommelt een beetje door het leven.'

Langzaam drinkt ze haar koffie.

'Lækker.'

Dat bedoel ik nu. De manier waarop je dat zegt. Het is Deens en ook weer niet.'

Ze accepteert de mededeling als waarheid. Ze is geen Deense. Wat dan wel? Christa denkt dat ze Duits is. In Duitsland heb je meerdere dialecten legt ze uit. In het zuiden praten ze anders dan in het noorden.

'Zeg eens Hamburg.'

'Hamburg.'

'Ik denk Noord-Duitsland. Je g is nogal scherp.'

De winkel stroomt vol. Er is geen tijd het gesprek voort te zetten.
'Bedankt voor alles!'
Christa knikt en lacht.
'Tot straks.'
Hoezo tot straks? O ja. Christa moet haar dochter ook ophalen.

Bij de opvang wordt ze door de andere moeders scheef aangekeken. Ze legt een aantal keren uit wie ze is en wat ze komt doen. De argwaan verdwijnt als Freja enthousiast op haar af rent en de handen om haar heen slaat. Christa komt net aangelopen en ziet het lachend aan. Ze had haar gast goed ingeschat. Plotseling komen er moeders informeren hoe het met Tika is. Een ongeluk met gymmen op school is het enige wat ze kan vertellen. Freja staat erbij te huilen en is ontroostbaar. Christa knielt bij haar neer en vraagt of ze niet met haar mee wil. Dan kan ze met Rikke spelen.

'Met Rikke mee,' zegt ze meteen blij.

Tika is vergeten.

'Laat haar ook maar blijven slapen,' zegt Christa.

'Dat heeft ze een keer eerder gedaan. De twee kunnen het goed samen vinden, alleen Silje... Silje is soms wat vreemd. Haal haar maar weer op als het schikt.'

Ze staat het aanbod nog te overwegen als Rikke en Freja al gearmd weglopen.

'Nou, dat is al besloten,' lacht een moeder.

Ze kijken de twee na.

'Ik breng spullen,' zegt ze tegen Christa.

Ze heeft het ineens druk en springt op de fiets. Thuis ligt er een briefje op de tafel. Zou Silje thuis zijn geweest? Het is van iemand anders. Iedereen kent de sleutel onder de bloempot.

Silje komt voorlopig niet thuis. Tika moet allerlei onderzoeken ondergaan. Ik heb Silje's mobieltje meegenomen.

Johanne

Eronder staat een naam en adres van een ziekenhuis in Sønderborg. Is het de bedoeling dat ze op ziekenbezoek komt? Sønderborg is dertig kilometer. Dat is andere koek dan Skovby. Eerst maar afwach-ten.

Op onderzoek

Ze zoekt kleren en een pyjama van Freja. Het ritje naar Skovby is inmiddels bekend. Christa is druk. Ze hebben geen tijd om te praten.

Het is nog geen één uur als ze terug is. De gebeurtenissen van de ochtend glijden naar de achtergrond. Met Tika zal het wel goedkomen. Het is raar. Voor het eerst is ze vrij sinds ze weer gezond is. Niemand om haar heen. Het is tijd om aan zichzelf te denken. Ze trekt Silje's broek en sweater uit en haar eigen kleren aan. Een kort jasje dat Silje nooit aan heeft, stopt ze in een tas samen met een paar appels. Een echt plan heeft ze niet. Ze weet alleen dat ze vandaag moet benutten. Deze kans komt voorlopig niet weer. Op Tika's kamer ligt een kaart van Als. Die is handig. Zal ze een briefje schrijven? Als het goed gaat, is ze aan het eind van de middag terug. Een briefje kan geen kwaad.

Lieve Silje,

Je redt mijn leven. Ik dank je met heel hart. Dank voor je fiets.

Kom met eten terug.

Freja is met Christa bij de bakker.

Sorry.

Brit

Waarschijnlijk vol schrijffouten. De boodschap zal overkomen. Ze legt een ander briefje op de kamer van Tika. Een laatste blik. Niet zo sentimenteel. Waarschijnlijk ruimt ze straks zelf de briefjes weer op.

Ze zet eerst de fiets van Tika achter het huisje voor ze met die van Silje vertrekt. Op zoek naar antwoorden in Nedre Lysabild en Gammel Pøl.

De fiets is een oudje en knarst. Toch draait ze de pedalen zonder problemen rond. Een windje wappert door haar haren. Heerlijk! Al levert het niets op, dan is de fietstocht pure winst.

Er is een sarcastisch lachje om haar mond. Ze houdt zichzelf voor de gek. Als vanmiddag niets oplevert, is ze bitter teleurgesteld.

Er rest dan niets anders dan wachten tot haar geheugen terugkomt. Als dat ooit gebeurt...

De herfst staat op de kalender, terwijl de zomer nog niet helemaal is vertrokken. Het is bewolkt, droog en niet koud. Aan de horizon komen donkere wolken aandrijven. Dat is ver weg. Ze

fietst over de Nedervej tussen glooiende, groene weilanden. Als de weg een stukje omhoogloopt, duwt ze stevig op de trappers. Als ze niet zo gespannen zou zijn, was het een heerlijk tochtje. Er hangt te veel van af. Andere fietsers zijn er niet. Af en toe wordt ze door een auto ingehaald. Moederziel alleen en genoeg tijd om te piekeren. Daar komt het op neer.

Het is een heel dun lijntje. Per Sørensen is haar enige aanknopings-punt. Alleen gebaseerd op een vreemde reactie van Silje. Het meest waarschijnlijke scenario is dat ze straks dezelfde weg terugfietst. Een illusie armer. En dan? Schoonmaakster op Skovmose, net als Silje? Die gedachte keert om de zoveel minuten terug. Bij voorbaat opgeven kan ze niet. Laat ze er eens vanuit gaan dat hij het is. Per Sørensen is haar ontvoerder. Wat dan? Vijfhonderd meter van tevoren afstappen, door de tuinen tijgeren en kijken wie langskomt? Hoe kan ze plannen maken als ze niet weet wat haar te wachten staat? Improviseren. Haar hart slaat sneller dan normaal. Misschien is het onverstandig. Toch trapt ze door. Ze kan niet anders.

De winkel is van verre te zien. Een deel van het antiek staat langs de weg. Het is een rommelige aanblik. Niet stilstaan, doorfietsen. Er staan twee auto's met Duits kenteken op het erf. Geen bestelbusje. Een beetje spijtig kijkt ze opzij. Het had gekund. Ze knijpt in de remmen en zet de fiets tegen een heg. Voorzichtig loopt ze terug. Het geheel maakt een verlaten indruk. Een paar windgongs klepperen in de wind. Buiten is niemand. De winkel strekt zich uit over een aantal gebouwen. In de eerste staan mensen. Ze bedenkt zich niet en sluit geruisloos aan bij het groepje. De mensen spreken geen Deens.

Waarschijnlijk Duits. Christa denkt dat zij ook Duits is. Ze luistert gespannen. Tot haar teleurstelling klinkt het niet bekend. De vrouwen tonen elkaar een bloempot en een emmer. Oude rommel. Smaken verschillen want de twee zijn enthousiast. Ze dwaalt verder tussen de rekken. Een vrouw loopt op het viertal af. Ze heeft geen zin aangesproken te worden en vertrekt. Weer buiten slaat een golf van teleurstelling door haar heen. Het was een wilde gok. Wat had ze verwacht? Nou, meer dan dit. Ze treuzelt op het erf. Er roert zich niets. Ze kijkt verlangend naar de deur die naar het woongedeelte leidt. Gewoon aanbellen? Hallo hier ben ik weer. Heb jij me laatst niet ontvoerd? De directe benadering biedt voordelen. In dit geval zijn de nadelen

groter. Bij haar fiets twijfelt ze. Zal ze teruggaan? Die Gammel Pøl is nog een heel eind en de wolken zijn een stuk dichterbij gekomen. Zal ze nog wel? Wat zit ze te zeuren. Ze kent zichzelf nog maar een paar weken, toch weet ze al lang wat de beslissing gaat zijn. Zuchtend stapt ze op.

De trappers gaan in een gestage cadans naar beneden. Het Nedre-Lysabild-bord met het silhouet van niet bestaande gebouwen ligt kilometers achter haar. De smalle weg kruipt over glooiende heuvels. Net als zij. In de verte wenkt af en toe de zee. Het weer is omgeslagen. De wind is tot stevig aangewakkerd en de temperatuur is een graad of vijf gezakt. Na haar vertrek bij de antiekzaak is ze niemand meer tegengekomen. Niet zo verwonderlijk. Gammel Pøl met zijn ene boerderij is de eindbestemming van de weg.

Haar benen blijven duwen. Goed dat ze getraind heeft de afgelopen dagen. Al was het geen fietsen, voor de conditie was het goed. De afstand valt smerig tegen. De Lysabildgade gaat over in de Gammel Pøl. De weg heeft nu de naam van haar bestemming. Toch is er na elke heuvel weer een volgende. De zee komt wel steeds dichterbij. Ze moet er zo zijn. Het eiland is bijna op. Verderop nadert een rommelig bosje. Haar ogen zijn op de weg. Ternauwernood ontwijkt haar voorwiel een diep gat. Het asfalt wordt hier niet onderhouden en is verkruid. De weg wordt geflankeerd door een hoog opgeschoten heg. In het bosje bij het bord maximaal zestig gaat het plotseling naar beneden. De weg eindigt. Erachter is een smal strandje en er glinstert water.

Een glimlach beroert haar lippen. Zestig en dan plons? Waar is de boerderij? Rechts schemeren ineens dakpannen. Ze is al van de fiets. Links van de weg legt ze de fiets in het hoge gras. Met een boog loopt ze richting het water. Het gras staat kniehoog en ligt vol afgedankte spullen. Zonder ongelukken bereikt ze een smal keienstrand. Haar ogen zoeken de horizon af. Het water is kilometers breed. In de verte liggen Ærø en Fyn. Dat heeft Tika haar met veel geduld bijgebracht. De veerboot naar Fyn is verderop net vertrokken. De stip wordt steeds kleiner. Boven haar hoofd dreigen donkere wolken met regen. Een stevige windvlaag strijkt over het water. Afgelegen is een understatement. Zover ze kan kijken is dit de enige bebouwing.

Verderop ruist het als de eerste druppels de bladeren raken. Het geluid komt dichterbij en de regen begint te vallen. Het is tijd. Vanachter een boom bekijkt ze de kleine donkere ramen. Niet bijzonder. Een boerderij zoals er meer op het eiland staan. De dakpannen liggen schots en scheef en het dak is doorgezakt. Christa had gelijk. Oude vervallen rommel.

Nergens brandt licht of roert zich iets. Het lijkt erop dat ze voor niets is gekomen. Ze haast zich niet en bekijkt alles nog een keer. Brengt deze boerderij de antwoorden waarna ze op zoek is? De regen zet nog niet echt door. Toch huivert ze. De jas zit achter op haar fiets. Dom. Terug.

In de jaszakken voelt ze twee appels. Dat is voor later. De kaart is er ook nog. Zorgvuldig doet ze de ritsen dicht. Eerst weer via het strand. De zee is leeg. De veerboot is nergens meer te zien. Terug onder de boom lekken grote druppels naar beneden. Achter de ramen gebeurt nog steeds niets. Een windvlaag brengt meer vocht. Een grote druppel valt in haar nek. Ze huivert. Wanneer is ze compleet doorweekt?

Wat een belachelijk gedoe. Wat staat ze hier te bewijzen? Er is niemand. Ga toch kijken kind. Dan ben je over een kwartiertje op weg naar huis.

Als met een nieuwe windvlaag een koude douche naar beneden komt, is het genoeg.

Actie. Het wordt tijd voor superwoman. De film die Tika zo mooi vindt. Nu gaat het gebeuren. Tika's filmheld komt in beweging. Ha, ha.

Aarzelend loopt ze langs de boerderij. Zomaar naar binnengaan is haar te gortig. De schuur dan? Staat hierin een bekende auto geparkeerd? Door een brede kier gluurt ze naar binnen. Niets. Het is te donker. Dan luistert ze. Er is niets en toch... Het is een gevoel waar haar nekharen van overeind komen. Het is niet logisch en ze kan het niet verklaren.

Op basis van een vaag gevoel een donkere schuur binnengaan is een brug te ver. Ze draait zich om. Op dat moment hoort ze het. Het komt ergens achter uit de schuur. Haar tenen krullen in de schoenen en ze heeft kippenvel overal. Roerloos staat ze te luisteren. Daar is het weer! Een zacht gesteun?

Een zenuwachtig glimlachje schiet over haar gezicht. Het zou een afspraakje kunnen zijn. Ze hebben hier de rust en de ruimte. Wat het ook is, het zijn haar zaken niet. Laat die schuur. Ze wil bewijs